

Joel Lehtonen
TÄHTIMANTTELI
SIKERMÄ

The background of the book cover is a photograph of a city street. On the left is a tall, multi-story brick building with many windows. On the right is a large suspension bridge, likely the Manhattan Bridge, with its steel structure and cables visible. The overall color palette is warm, with a yellowish-orange tint.

Joel Lehtonen
**TÄHTIMANTTELI
SIKERMÄ**

 SAGA
EGMONT

Joel Lehtonen

Tähtimantteli

Sikermä

SAGA Egmont

Tähtimantteli: sikermä
Cover image: Shutterstock
Copyright © 2020 SAGA Egmont
All rights reserved
ISBN: 9788726307474

1. e-book edition, 2020
Format: EPUB 2.0

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

SAGA Egmont www.saga-books.com – a part of Egmont,
www.egmont.com

Onnen tähti

Kärsivän ihmisen luokse, joka piti valittamista häpeänä, ilmestyi taivaan enkeli... illan masentavassa hämärässä. Tulija oli puettu valkealla ja tummanpunaisella, ja sillä sinisellä kuin on kanervien kukissa... silkillä ja hopealla. Kuusi tummaa siipeänsä laski ja levitti hän kupeilleen, niin että kärsivä näki hänen lempeästi ja syvästi hymyilevät huulensa ja silmät, jotka säteilivät halua lohduttaa, nuo osanoton tuskasta levottomat silmät. Tämä taivaan enkeli, jonka ylhäisellä otsalla leijaili surun varjo, puheli ihmiselle:

»Muistatko kauan sitten mennyttä aikaa? Silloin äiti tahi isommat siskot taikka joku muu rakkaasi kertoi sinulle satuja... silloin, kun olit pieni? Kertoi saadakseen sinut hyvästi nukkumaan. Katsos, niin tahtoisin nyt sinulle jutella. Tahdotko kuulla sadun onnettomasta kuninkaanpojasta?

»Onnellisista kuninkaanpojista on paljonkin satuja. Mutta onneton prinssi sadussa tuntuu hyvin merkilliseltä.

»Missä eli tuo prinssi? Eipä pohjolassa. Milloin olisi näillä maillamme elänyt oikeita prinssejä? Liian köyhiä ne ovat salliakseen sitä ylellisyyttä; jokaisen on tehtävä täällä kovasti työtä, prinssillisuus merkitseisi toisille ihmisille nälkää. Ja kuinka soveltuisivat prinssin kultaiset kannukset maisemiimme?

»Myöskään hiukan loitompana, esimerkiksi Saksanmaassa, ei sadun prinssi eläne. Niin, olutprinssi hän kenties siellä enintään olisi, punertava ja pyöreäkasvoinen... valtakunnassa, jonka ilma on melkein yhtä autereeton ja ankara kuin pohjolassa: järkeväksi

luovaa ilmaa, ei uneksivaksi niinkuin prinssillemme sopii. Luntakin sataa Saksassa... Senkin tähden lienevät kuninkaanpojat sieltä lähteneet...

»Ystävällisessä ja koruttomassa frankkien maassako tämä prinssi niin ollen eli? Oi, siellä ei uskota enää paljon prinsseihin; onpa heitä siellä mestattukin. Myöskin Ranska, joka uhkuu verratonta rikkautta, on oikeille kuninkaanpojille liian kylmä... sumujen maa, joksi sitä nimittää Italia.

»Etsimmekö häntä nyt Italiasta taikka Espanjasta? Espanjan hovistahan sanotaan, että se on Europan loistavin ja kuninkaallisin. Jäykällä ja hitailla askelilla käy tämä hovi katselevan rahvaan keskitse, käy kuormattuna jalokivillä ja karpänmantteleilla, juhlallisesti ja vakavasti... se ikävä hovi. Ainoastaan todellisuuden loistoa on tuon talvella pakkasta ja kesällä polttavaa aurinkoa kärsivän valtakunnan hovi, ei sadun prinssille sopiva.

»Italiassa hän jo saattaisi elää... ihmeellisessä Italiassa, joka lienee toisiin maihimme verrattuna kuin valaistu näyttämö katsomoon: niin valkenee maisema, jos pääsee valtavan näyttämön reunan, Alppien, toiselle puolelle. Niin muuttuu ilma esiripun takana aurinkoiseksi... ruskeat ja tummat värit sinisiksi ja ruusunpunaisiksi. Uudet linnut siellä visertävät, ja autuaasti saattaa siellä kaikua ihmislastenkin laulu.

»Enpä silti sijoittaisi kuninkaanpoikaamme vielä tähänkään seutuun. Peittyväthän Lombardian viinipellot välistä lumen alle... tai sataa Roomassa talvella päivät pääksytysten vettä... ja veto vinkuu ikkunoiden raoissa. Mahtoivat Rooman muinaiset keisarit ja korkeat herrat tuntea alastomat pohkeensa siellä aikoinaan useasti sangen suojattomiksi! Ei, prinssimme on varsin hemmoiteltu olento... niinkuin rikkaan äidin ainoa lapsi. Hänelle kelpaa kenties ainoastaan maisema iloisesta Napolista etelään.

Sielläpä voi lazaronikin elää melkein kuin prinssi: lämmin on maata yönsä kirkkojen portailla, ja hedelmiä väitetään laiskimmankin köyhän toki aina saavan, joten hän on tyytyväinen... jos on viisas.

»Mutta yhä kauempana kuin Europan jumal-asunnossa Italiassa olisi kuninkaalliselle lapsellemme mainio paikka. Ehkä Afrikan taivaallisissa keitaissa, Onnellisessa Arabiassa taikka aivan uneen vaipuneessa Indiassa. Siellä kuuluu olevan vielä ihmeellisempää kuin missään muualla...

»Siellä hän siis eli, jossakin... Kaikkein parhaaseen, mitä maailmassa voimme uneksia, hänet sijoitamme.

»Miksi hän oli kuitenkin onneton? Sen saamme nähdä.

»Tällä prinssillä oli luonnollisesti kaikkea, mitä ihmisen vallassa on omistaa. Ensinnäkin: hänellä ei ollut hallitushuolia, koska hän oli veljeksistä nuorin. Hän eli vapaana kuninkaanpoikana... vietti aikansa aivan niinkuin tahtoi.

»Palatsi oli hänellä ihana. Se oli samalla korkealla ja matalalla, sillä ylös ja alas ulottuivat hänen asuntonsa kumpu ja hänen puistonsa ja huvimetsänsä. Toisella puolella aukeni meri, onnellisen seudun ihana meri... soiluen uinuttavissa autereissa... muistuttaen harsoihin verhottua moslimitarta taikka Indian bajadeeria: sellaiset olivat nuo rannoille läikähtelevät laineet, vaahdossaan ikäänkuin miljoonissa helmissä, lämpöiset, laulavat ja rakastuneen naisen tavalla sopertelevat laineet. Ne viettelivät uneen ja unohdukseen. Mutta palatsin toisella puolella jälleen kohosi korkea vuoristo; sen rinteet kasvoivat satakielten asumaa oranssimetsää. Ylimmän vuoren harjalla säkenöi ikuinen lumi. Mitään ei näet prinssiltä puuttunut... ei mitään sellaista, josta hänelle olisi ollut hänen tahtomattaan haittaa. Ei siis puuttunut luntakaan... kaukaista kylmää, jonka hän kuitenkin sai tavoittaa, jos halusi.

»Meren ja vuoriston välillä, meren, jota voisi sanoa paremminkin väriksi ja kauneudeksi kuin mereksi, siellä oli ihana laakso. Ikäänkuin keidas täynnä ihmeellisiä puita, toiset valkeassa kukassa ja toiset jaloja hedelmiä kantaen.

»Kuninkaanpojan puutarhassa kiertelivät indialaisen aarniometsän köynnökset. Purot ja kosket lauloivat siellä kilpaa kirjavien lintujen kanssa... raikkaat ja hohtavalta lumivuorelta kuohuvat kosket...

»Linna oli täynnä marmorilla laskettuja pihoja... Ja mitä kaikkea ihmeellistä siellä olikaan? Oli suihkukaivojen alabasterista veistettyjä maljakoita. Oli tekolammikoita, joiden reunojen yli ruusut ja muut ihanat nuokkuivat. Saleja sieltä löytyi sellaisia, joiden korkeat ja kirjatut holvikatot kaartuivat kuin omituinen, ainoastaan unessa nähty taivas. Parvekkeilta saattoi katsella laaksoon, jonka nimeksi soveltuisi, sen kauneuden vuoksi, jokin *Conca d'oro*, Kultainen raakku. Kypressit huojuuttivat latvojaan punertavien muurien juurella... ja niityillä, polkujen varsilla, puhkesi kukkasia, joiden terät olivat kuin tummanpunaista samettia. Niin, varsinkin pohjoismaalaisten ihailemia kypressejä oli palatsin sisälläkin; niitä näkyi kypressipihoilla, samoin kuin myrtejä myrttipihoilla ja palmuja palmukäytävillä. Kauniita kammioita oli kuninkaanpojalla, niiden seinät olivat peitetyt mosaiikilla. Kaikkea hänellä oli.

»Sopiiko puhua sellaisesta aineellisesta seikasta kuin hänen juhlapöydästään? Sitä voisi verrata siihen, jonka Tintoretto on maalannut Kanaan häistä... veden muuttuessa viiniksi, jalon orkesterin soidessa...

»Naisia oli hänellä ollut ja oli, tummia ja kultakutrisia. Monien kauniiden naisten sormet olivat hyväilleet hänen hienoa tukkaansa. Ihanat sormet! Kaunein, mihin osaamme verrata noita hyväileviä käsiä, on ehkä helmiäinen. Ja ne

naiset olivat rakastaneet ja rakastivat häntä, sillä sadun kuninkaanpoika oli paitsi kaunis myöskin hyvä.

»Jopa ylistettiin häntä viisaaksikin. Parhaat taiteilijat sanoivat, että hän oli rakentanut palatsinsa kauniiksi, vaikka hän oli teettänyt sen omien suunnitelmiensa mukaan. Mutta mikäpä oli tällaista prinssin tehdä? Hän voi uudistaa työnsä, ellei se ensin hänelle onnistunut. Mihin ei tällä onnellisella lapsella olisi ollut valtaa ja voimaa?

»Hän oli lukenut... tiesi kaikki, tiesi jo nuorena melkein yhtä paljon kuin maailman herra, pyhä Buddha oli tietänyt lapsena... Ja nuori oli hän yhä... tuskin olisi vanhaksi tullutkaan.

»Viisas ja hyvä. Piti huolen valtionsa köyhistä sillä tavalla, ettei hänen satumaassaan niitä ollut, mikä seikka on ihme, sillä vielä rikkaampia kuin köyhät oli siellä kovin paljon.

»Syyttäkö sen herttua- tai prinssikunnan alamaiset siis ihailivat ja rakastivat kuninkaansa poikaa? Syyttäkö naiset rakastivat palavasti tuota nuorta jumalaansa, joka oli vielä siinäkin suhteessa onnellinen, ettei ainoakaan hänen rakastamistaan ollut kuollut ja siten tuottanut onnen helmalapselle surua... Ja jos hän oli jostakin kaunoisesta eronnut, oli tapahtuma ollut tuskaton ja suloinen, koska rakkaus jäi, satumaisen ihmeen kautta, katkeruudeksi muuttumatta. Niin mukavaa oli onnellisella kuninkaanpojalla.

»Onnellisellako? Sanoinhan alussa, että hän oli onneton.

»Ja kuinka hän oli onneton?

»Eikö hän lopultakaan saanut jotakin kaunista ja köyhää paimentyttöä... rikkonaisiin helmoihinsa kainosti katselevaa? Miten se olisi ollut mahdollista? Antavathan rikkaus ja kauneus, hyvyys ja viisaus yhtyneinä omistajalleen toki paimentytöistä kauneimman! Satukaan ei myöntäisi mahdolliseksi sitä, etteivät ne antaisi.

»Tai ehkä tämä prinssi halusikin jotain hyvin omituista. Esimerkiksi sellaista tyttölästä, joka olisi ollut poskipäiltään ja huultensa puolesta kuin neekeritär? Moisiin julmiin mielenjohteisiin voivat kauniit ja onnelliset useinkin joutua: tämäntapaisiin... kaiken muun hyvän taivaalta saatuaan.

»Ei, sellainen päähänpisto ei sovi sadunprinssini luonteeseen! Ihanampaa hän oli vailla, hän, jolta ei puuttunut enää mitään muuta maailmassa. Mitä hän tahtoikaan?

»Hän tahtoi tähden taivaalta!

»Oi, miten hän katseli illoin sitä tähteä ikkunastaan! Katseli, kun yön musta vaippa oli levinnyt yli maailman ja näytti korunaan myöskin sen jumalallisen tähden. Kuninkaanpoika kaipasi kovasti kaunista tähteä! Niin, hän rakasti sitä.

»Siitä lähti vuorotellen sinisiä ja keltaisia säteitä... yleensä kultana kimmaltavasta tähdestä. Ja joskus välkähti hieno ja hehkuvasti punainenkin säde...

»Tähti vilkutti hänelle, siltä tuntui prinssistä... Vilkutti aivan kuin kutsuen... kuiskaili ihmeellisestä sulosta... ikäänkuin vietteli häntä luokseen, tuonne korkean vuoren yläpuolelle!

»Eikä prinssi päässyt! Eikä hän saanut tähteä linnaansa... hän, joka luuli sen saliinsa mahtuvan: niin oppinut kuin hän aikaansa nähden olikin, uskotteli hän sellaista. Ei, siitä yrityksestä ei tullut mitään, vaikka hän turvausi kaikkiin Indian ja Arabian sulttaani- ja kaliifikuntien tiedemiehiin, taitureihin ja taikureihin.

»Kuninkaanpoika oli kovin onneton!

»Suurimmassa kammiossaan, jonka katto kaartui kuin merkillinen, ainoastaan unessa nähty taivas, istui hän pitkät ajat kalleilla pieluksilla, torjuen luotansa seuranpitäjät, jopa hauskimmat ja ihanimmat. Istui vuoroin valittaen ja vuoroin sanattomana. Silloin tällöin puhkesi

hänen ahdistetusta rinnastaan mitä raskain huokaus, valitustakin vaikeampi. Hän oli nimittäin jälleen katsonut kattoon, ja se oli hänestä niin surullinen, koska siinä ei säteillyt tuo tähti, vaan välkkyi hänelle itämaisen ikkunan alabasteriruudun aukkosista.

»Todellakin, prinssi oli onneton.

»Niin, hän kuoli lopulta surusta... raukka!

»Tietysti hän oli hyvin epämiehekäs.

»Mutta nyt, ihminen, sinä, joka kärsit ja häpeät valittaa suruasi, kuule! Sinä, joka olet ehkä köyhä ja jonka elämäntaistelu on kova ja posket kenties nälästä noin kalpeat. Ja muutkin, ne, jotka ovat sairaita... eivätkä jaksa turvata rakasta vaimoaan tai heille vielä rakkaampia lapsiaan... Niin, jos ystävät ja toverit ovat heidät jättäneet, tai kunnia, heille kultainen ja viettelevä tähti, ei heidän mielestään ole lähestynyt heitä... Jos jälleen kyvyttömyys, Luojalta saatu sekin, taikka ajan henki on syrjäyttänyt sinut niin, että olet katkera... syrjäyttänyt kilpatanterien pölystä ja tungoksesta; jos puolisosi tahi rakastettusi on ollut sinulle kova, tai jos muuten on sinua loukattu; jos tunnet veristä vihaakin väärintekijöitäsi kohtaan; jopa lienee sinulle sattunut varmaan kaikkein surullisinta, nimittäin että ystäväsi kuolevat ja rakastamasi vaipuvat hautaan, joten et koskaan enää kuule heidän iloista taikka lohduttavaa ääntänsä; niin, vieläkin, olitpa sinä tai joku muu mistä syystä tahansa kärsivä: valita ja valittakoot! Valita siten, että ponnistat elää. Kuninkaanpoikakin valitti... mielestäsi vähästä; mutta uskomme olevan paljon niitä, jotka valittavat melkein yhtä vähästä. Ei ole heikkoutesi vika: se on Luojan luoma sekin. Elä ja ponnista! Sure julkisesti tai salaa... ole ylpeä... vaikkapa soimaa toista, jos tuska vaatii; lohduta itseäsi maljalla, runoilla... etsi ystäviä, jotka kuuntelevat sinua. Usko olevasi sankari, joka kestää paremmin kuin mikään hemmoiteltu prinssi.

»Kyllä jumalainen prinssi, jolla oli kaikkea, kuoli siitä, ettei hän saanut taivaalta tähteä. Siis paljon suurempi oikeus on sinulla kestää kohtalosi... niinkuin ihminen jaksaa. Ehkäpä tapahtuu näin ajatellessasi ihme: kipu lievenee, ja kärsivä saa jotakin, mitä haluaa... jonkinlaisen tähden. Niin, lopulta taivaan kauneimman tähden: ajatuksen, että suru on lyhyt... elämä on lyhyt.

»Kuninkaanpoika, jolta ei puuttunut mitään maailmassa, saavutti varmaan tähden kuoltuaan...»

Näin puheli enkeli, syvästi hymyilevin huulin, ja levitti siipensä kärsivän ylitse. Ja katso, kun hän oli lohdutellut ihmistä, ei onneton enää... halunnutkaan valittaa niin usein kuin ennen.

Satu jättiläisestä, jolla ei ollut sydäntä

Muistaneeko joku erästä satua jättiläisestä, jolla ei ollut sydäntä? Tai jättiläisestä, jonka sydän ei ollut hänen ruumiissaan, vaan sellaisessa ihmeellisessä kätkössä, etteivät hänen vihollisensa voineet sitä löytää eivätkä siis iskeä siihen aseilla ja voittaa häntä.

Paljoa muuta kuin tämän en muista enää sen lapsena kuullun taikka luetun sadun juonesta ja seikkailuista.

Mutta haluaisinpa nyt kutoa omaa satua tuon vähäisen rungon ympärille... satua, joka kehittynee kuitenkin suuresti entiseen vivahtavaksi.

Satuni jättiläinen eli... Afrikassa.

Se, että hän eli siellä, on kai huvittava päähänpisto; mutta sadussa ovat monet ja kummalliset ihmeet luvallisia. Sanokaamme niin ollen, että hän eli sillä rannikolla, jossa asuu beduiineja, berbereitä, neekereitä ja melkoinen joukko europalaisiakin.

Se on kaunis seutu... mielestäni mukavin mitä tiedän. Siellä paistaa aurinko paljoa ihanammin kuin Europassa, jo keväällä joskus niin sanoakseni kahdella auringolla. Ja taivas on juuri siellä melkoiset ajat vuodesta todellakin sitä syvästi sinistä muistuttavaa, jollaiseksi unelmoimme etelän taivasta; niin, aika tavalla se vivahtaa jo siihen sinisyyteen, jota unelmoimme. Sillä vastaisiko todellisuus edes tässä suhteessa unelmia?

Pohjoisempana tuota mainitsemaani rannikkoa ei ilma kuitenkaan ole niin komeaa kuin se on tällä sadun seudulla.

Muuten näkee siellä maisemina korkeita kukkuloita, joilla hohtaa itämaalaisia kaupunkeja, valkeita ja muureilla

vyötettyjä. Kaupunkien porteille nousevat varjottomat, usein raamatullisen alakuloiset tiet.

Verrattoman ihana meri huuhtelee seutua toisaalta päin. Ja toisaalla jälleen on oudompi meri: hiekkameri, erämaa. Se on valtava näky: melkein kuin keltaisia laineita, mutta pauhaamasta tyyntyneitä. Niin, keltaiset ne laineet ovat kesällä, mutta talvella kylläkin synkkiä ja harmaita.

Oikeassa meressä on muutamia kauniita saaria, ja vielä kauniimpia ovat ne saaret, jotka kätkeytyvät hiekkarämaan helmaan, nimittäin lähteitä solisevat keitaat. Niiden palmut ovat ikäänkuin merimerkkejä tahi viuhkaviittoja oikeassa meressä.

Tällaisessa keitaassa asui satuni jättiläinen... olettaakamme.

Mikä hän oli? Eihän nykyään elä jättiläisiä! Millainen hän oli?

Hän oli huikean pitkä mies.... Mikään Goljath ei hänen silti tarvinnut olla. Olipahan vain pisimmistä kansoista isoimpia.

Saksalaisia väitetään pitkäkasvuiseksi. Lienee siis tuo jättiläinen ollut... vaikkapa saksalainen.

Hän oli entinen Ranskan muukalaislegionan sotamies, kuuluisan *Légion étrangère*'in... julman palkkasoturiarmeijan, jonka frankkien tasavalta keräilee monien valtakuntain onnettomista, rikollisista ja kodittomista, taistelemaan Ranskan kunnian ja rikkauksien puolesta sen kaikenlaisia vihollisia vastaan: tummaihoisia alkuasukkaita, jopa joskus valkeitakin kilpailijoita. Todellakin julma ammatti! Palkaksi annetaan tosin runsaasti leipää ja hyvä eläke, mutta myöskin lopulta unohdettu hauta vieraissa maissa... puhumattakaan elämän kärsimyksistä. Sellainen hauta lienee kyllä jollekulle heistä yhdentekevä, mutta ei suinkaan enimmille.

Kuinka eli pitkä saksalaisemme keitaassa? Ja miten oli hän joutunut muukalaislegionaan?

Hän oli kauan sitten, kotimaassaan, surmannut veljensä. Sattuuhan sitä; sellainen on mahdollista muussakin kuin sadussa. Rangaistuksen oli hän välttänyt karkaamalla ulkomaille... vapaaseen Ranskaan, jossa oli päässyt muukalaislegionaan.

Raskaat ovat veljesmurhan seuraukset, usein hetkellisen kiihtymyksen vallassa tehdyn! Kauhea muukalaislegionan palkkalaisen elämä! Palvellapa siten esimerkiksi viisikolmatta vuotta... sotaretkillä Marokon vuoristoissa, Ranskan alinomaisissa taisteluissa pikku sulttaaneja ja sheikkejä vastaan... surmaten maan omistajia, jotka taistelevat Profeettansa ja vapautensa puolesta! Tai ehkäpä vietiin onneton Kotsin-Kiinaan, marssimaan ja ottelemaan aarniometsissä, jotka kaiketi höyryävät kuumetta ja joissa alkuasukkaiden nuolet lentävät salassa niinkuin käärmeet pistävät korkeassa ruohistossa.

Olla tällä tavoin pitkät ajat... ehkä enimmäkseen vieraskielisten tappotoverien parissa... saattamatta koskaan toivoa pääsevänsä takaisin kotiseuduille.

Mutta jos hän oli muukalaislegionan mies, niin miten hän asui keitaassa? Kuinka hän ei marssinut Marokossa tai Indian aarniometsissä?

Miksi hän oli keitaassa... joka on erämaan laineiden välissä niinkuin sorsanpesä merenpoukamassa.

Näin on asia, että hän tosiaan piileskeli siellä. Suurvaltojen sota oli syttynyt. Saksalainen oli paennut joukoistaan, taistelemasta omaa isänmaatansa ja sen liittolaisia vastaan. Hän piiloutui tähän syrjäiseen paikkaan... etäälle Saharaan.

Hyvää kätköä hän tarvitsikin. Sillä armoton rangaistus kohtaa muukalaislegionasta karannutta miestä. Siinä armeijassa on kuri yhtä hirveä kuin leipä ja eläkkeet hyvät.

Jos joku legionalainen esimerkiksi haavoittuu, kun väistytään alkuasukkaiden edestä, haavoittuu niin pahoin, ettei hän jaksakaan itse kävellä, ammutaan hänet. Niin väittää huhu. Tovereita ei uhrata turhaan taisteluun hänen tähtensä. Ja parempi hänen onkin kuolla kuin joutua vimmastuneiden vihollisten käsiin, muhamettilaisten ja muiden pakanain, ehkä ristiinnaulittavaksi.

Jos käy täten laillisessa sodassakin, miehen täyttyessä velvollisuutensa, niin kuinka sitten karkurille? Hän ei ole enää toveri eikä edes ihminen, vaan koiraa kelvottomampi. Hänen kohtalonsa on hyvin häpeällinen kuolema... milloin hän joutuu kiinni.

Tämän miehen piilopaikka oli kuitenkin hyvä. Jollakin legionansa epätoivoisella marssiretkellä Saharassa hän oli sen keksinyt... eikä ollut ilmaissut sitä toisille. Kenties hän jo silloin aavisteli karkaamistaan? Sellaisen kätkön oli hän löytänyt keitaassa, että uskoi nyt voivansa säilyä siellä sotalakien kostolta.

Sadun asiaan ei kuulune selvittää, miten hän lienee keitaaseen kulkenut... jalkaisin, kamelilla vai tavallisella ratsulla. Kaikki on sadussa mahdollista. Ehkäpä oli hän tullut jalkaisinkin, koska hän oli legionan elämässä hirveästi karaistunut mies.

Miltä näytti se keidas?

Saharan pohjoisreunalla on punertavia vuoria ja niiden välissä ylätasanko, jossa on suuria ja rikkaita kosteikkoja: paljon hedelmäpuita, niin paljon, että siellä saattaa kulkea kilometrinkin aprikoosien, kirsikkain ja oranssien kukkasten keskellä. Melkein samanlaisia ovat myöskin varsinaisen Saharan isot keitaat. Mutta jättiläisemme kätkö oli hyvin pieni. Siellä ei ollut enempää kuin kuusi taatelipalmua ja joku persikkapuu. Sellainen oli tämä saari hiekkameressä...

Keitaassa ei muuten ollut isäntinä oikeastaan muita kuin hän.

Harvinaisen ja ihmeellisen paikan oli siis sadun jättiläinen todellakin löytänyt itselleen.

Hän eli siellä melkein yksin... sanokaamme: melkein yksin. Monta ihmistä ei keitaassa olisikaan voinut elää, sen vähillä taateleilla ja persikoilla. Hedelmien lisäksi täytyi nimittäin jättiläisemmekin hankkia ruokaansa muualta, hyvin etäältä. Hän samosi hiekkameren poikki pohjoisen ylätasangon vuoristoon metsästämään. Tietävästi hänen kaltaisensa jaksoi juosta pitkät matkat.

Metsästämistä nykyaikaisessa mielessä eivät hänen retkensä kuitenkaan olleet. Sillä... tämä jättiläinen oli varustettu ainoastaan kurjalla jousella.

Ei kiväärillä, vaan jousella! Sehän kumma... että hän oli karatessaan jäänyt ilman pyssyäkin.

No, jousen varassa eläminen ei ole aivan helppoa.

Jousella hän ampui lintuja, joita on kylläkin ylätasangon kolkkojen vuorten välissä. Mutta juoksustakin hän otti kiinni riistansa... paitsi kauriita myöskin petoja. Hän kuristi ne isoilla käsillään, ellei niitä tappanut väkipuukollaan. Petojako hän pyyteli? Niinpä niin: hän oli jättiläinen, ja eikö petojenkin liha kelpaisi barbaarisen legionasotamiehen ravinnoksi?

Nuoretkin lukijat arvelevat varmaan, että hän oli hullu. Miksikä ei olisi ollut? Eikö moisessa elämässä järki sekaantuisi?

Hurja oli hän näöltäänkin. Hänellä huiskui päässä punertava, melkein valkeaksi palanut tukka, sillä hän ei suojannut tulisimmassakaan paahteessa päätänsä, vaan samosi paljaspäin. Siinä suhteessa hän oli muinaisarabialaisten runouden sankarien veroinen, koska näiden sankarien korkein kerskunta on se, että he kestivät auringonpoltetta ilman päähinettä. Hänen silmänsä olivat